

En Lejlighedstale til passionsfrugten

Forlaget emancipa(t/ss)ionsfrugten
Tekst og illustration: Anna Ørberg

En Lejlighedstale til Passionsfrugten

Jeg slår jer måske ikke umiddelbart som den store taler. Men det er jeg. Indeni i hvert fald.

Og ligeledes forholder det sig med passionsfrugten, hvis ydre bestemt ikke repræsenterer dets indre. Jeg citerer internettet:

"Præcis som med havets østers, skal du se stort på det grimme ydre og glæde dig over guffet indeni."

Dette guf, der bader i frugten fra planten, hvis navn jeg kun kender i sin koloniserede form: Passionsfrugt - passionsblomst - Passiflora Edulis.

Således døbte de den, spanierne, da de frekventerede det sydamerikanske. Navngivning er en effektiv herskertechnik.

Den oprindelige befolkning var da heller ikke ubetinget begejstrede for at få kristendom serveret som en trojansk hest. Eller en passionsfrugt om man vil.

At overbevise et allerede veletableret folkefærd om at hoppe i den sø af syndefald og bodshandlinger, det er svært, vil jeg tro.

Men altså, som de tudsesnu strategikere europæerne var, så var det jo oplagt at påpege de øjensynlige sammenfald passionsfrugtens blomst har med Jesu korsfæstelse.

De ligner hinanden som to sæt fingeraftryk. Tilsyneladende. Uddybning følger:

Dens spidse blade er lig den hellige lance

Dens slyngtråde repræsenterer naturligvis Jesu lidelse i form af piskning

De ti kronblade svarer tydeligvis til de ti trofaste apostle - altså minus peter og judas

Alt imens den bægerformede ovarie i botanisk forstand tilsvarende den hellige gral

Og der er ligeledes noget med den blå og hvide farve, som lidet overraskende, har fået

tildelt en symbolik af allermest tilstræbte karakter: det blå står for himlen, ja det er noget med, at himlen er blå. Det hvide står for puritansk renhed, for det hvide er det rene, og det rene er det pure

Passionsfrugten har sandsynligvis også andre mindre kristnificerede navne, men en internettur bød ikke på alternativer i overflod.

Så lad os indtil videre godtage dette noget værdiladte ord der har en iboende fare for

at virke misvisende i forhold til
frugtens egentlige frastødende fremtoning
men det er også bare min smag, min passion, om man vil.

Hvilket bringer os videre til:

det affektive i frugtens sindsbevægede emotionelle navn

det emotionelle, det følelsesmæssige

det følsomste af fænomener

der har sin etymologiske logik i det latinske

emotio

'bevægelse'

det kommer af emovere, som er lig at 'bevæge ud'

og endnu engang spiddes man af et påbud om bevægelse

troede man at følelser var fritaget samtidens vækstkrav, så skuffes man slemt krav om
optimering omslutter dig omgående.

Som fontænen

springvandet,

staklen, der om nogen ligger under for bevægelsens tarvelige krav

et springvand uden springende vand er jo, udover ikke at være et springvand,

en fiasko, en skuffelse, et tegn på en by uden trivsel

et overflødhedshorn, der mangler indhold, og dermed blot er et overflødigt horn

Hvilket bringer os videre til dyreriget:

som til enhver tid er væsentligt, eftersom dyr er en elskværdig sammenligningscase

og et af mange områder, der er lånt fra dyreriget er sporbarhedsteknologi

det handler om at verificere et bestemt stykke informations identifikation, bevægelse og

adfærd og verificerbarhed og identificerbarhed og dets lige

og det har desuden vundet indpas i droneteknologi,

som er yderst beklagelig men meget effektiv som fjernstyret hyklerisk våben.

Hvilket bringer os videre til Sozu'en, som skal forestilles udtalt japansk, for den er japansk

og ligesom skyr hedder skirrr, så hedder en sozu stensikkert heller ikke sozu, men nok

nærmere só- chú eller noget i den japanske dur

en só-chú er en form for fugleskræmselsmekanisme, der udgøres af en hul bambusstang,

som gentagende gange fyldes med vand

og dermed balancerer frem og tilbage og fremkalder en lyd, som nok ikke er ulidelig,

men der som minimum har en afværgende effekt på dyr, der vil afgrøderne det ondt,

så vi har at gøre med et aggregat,

en fontæne om man vil,

som har en afskrækkende effekt, og dermed synes at være en potentiel afvigelsesstrategi
en mulighed for bevægelse ud, emovere
er vi nærmere et emancipatorisk potentiale?
Nej.

For det bringer os videre til fænomenet vækst:
forventingen og forhåbningen om vækst, de klirrende mønter og knasende sedler
det mareridt, hvor man skal pakke en kuffert, og der ikke er plads til det hele
eller man skal på toilettet på et ekstraordinært offentligt toilet på midten af - lad os sige
højbro plads et stresssymptom som må skyldes kravet om evig vækst.

Hvilket bringer os videre til bambus, denne allerhurtigst voksende plante i verden, hvis
skud kan gro op mod 30 centimeter i døgnet
nogle arter sågar en meter. i døgnet.
bambus er så hurtigt voksende, bambus er så stærk som byggemateriale

og så er den fleksibel, den er så optimal, den er så egnet til et cv
den fødte leder, er den, bambussen, fordi den bare gir så meget af sig selv og den er helt
vildt konkurrencedygtig.

Men har den følelser, har den passioner
har den personlighed, har den karakter?
Selvstændighed og evne og vilje til gå i dialog med sine kolleger?
Nej, for det er en bambus.

Hvilket bringer os videre til puya raimondii, den allerlangsomst voksende plante i verden
til information ligner den lidt en stor fallosformet kaktus
dens reproduktive cyklus er gennemsnitligt 40 år
så hvert 40. år blomstrer den - og så dør den bare lige bagefter

den er altså meget krævende og tager plads fra sine kolleger
den bruger flere ressourcer, end den er i stand til at tilbyde
den har bare ikke de tilstrækkelige kompetencer
den er vanskelig, passiv og dårlig for det generelle arbejdsmiljø
og så er den i øvrigt ved at uddø, hvilket jo ikke gør situationen lettere men man skal
lissom ta' hensyn til den

hvilket er enormt hæmmende for en virksomheds overskud og bundlinjeresultater.

Hvilket bringer os let og elegant videre til prækariatet
det er en ny klassebetegnelse, som man har fundet på et sted over blandt Britannerne
den ny klasse består hovedsageligt af bambusplanter

fordi de er så fleksible, og de står altid til rådighed for korttidskontrakter og forefaldende sæsonarbejde uden pensionsopsparing og lignende

bambus er bare så meget med på ustabilitet og minimal indkomst men der er jo som bekendt ikke plads til puya raimondii-planten (den store falloslign. kaktus red.), i sådan en verdensorden

og det er derfor puya raimondii-planter uddør

hvis man ikke accepterer ustabilitet, korttidskontrakter og minimal indkomst så accepterer man ikke spillereglerne

liberté - precarité - fraternité

således lyder det fra jobcentre i alle lande

og for at runde af og samle passionsblomstens tråde op på elegant vis

så er der altså rigtig rigtig mange planter i verden

og hvis man ikke lige fik opfanget min subtile sammenligning mellem planter og den globale arbejdsstyrke

så vil jeg understrede, at jeg har lavet en sammenligning

mellem planter og den globale arbejdsstyrke

og jeg ville gerne ende denne tale på en lidt positiv facon

som for eksempel at tilbyde et emancipatorisk potentiale i passionsfrugten

men det er måske også bare noget passionsfrugten skal finde ud af helt uden min indblanding

i stedet vil jeg opremse alternative betegnelser for passionsblomster og -frugter, som nok var svære at finde på det store internet,

men det var dog ikke umuligt:

Hawaii: liliko'i

Peru og Bolivia: Tumbo

Spansk: Maracuya

Tyrkisk: Çarkıfelek

I dele af Indien: Krishnakamala

I andre dele af Indien: Paanch Pandav Japan: Tokeisō

2016

